

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 9.

Trettende Sæssion.

5te Møde.

Lørdagen den 12te October Kl. 1.

(Fortsat.)

Man gik derefter over til den følgende Sag paa Dagsordenen, der var: Første Behandling af Udkast til Lov angaaende Tilførsel i Registrene over Skøde- og Panteprotokollerne om Størrelsen af de fæste Eiendomme paa hvilende Tiendebyrder m. v.

(Udkastet findes i Anhang A. Sp. 617 ff.)

Strøm: Det er maaskee gåaet flere af de Herrer Medlemmer paa samme Maade som mig; da jeg gjennemlæste denne Lov, forekom det mig, at de 9 første §§ i Loven sluttede sig meget godt til hverandre, og skjøndt der er een af dem, som jeg havde en temmelig væsentlig Indvending at gjøre imod, saae jeg dog, at den passede ret godt til de øvrige. Derimod blev jeg forbauset, da jeg kom til § 10, idet jeg der fandt indført noget ganske Nyt, og som ikke kunde ventes, efterat man har læst de øvrige §§, og navnlig dannet den en formel Modfætning til hvad der er udtalt i § 1. Efter § 1 og de følgende §§ skulde man troe, at der tilkom enhver Tiendetager en Ret til at faae sin Tiendeindtægt eller Ratten dertil konstateret; men i § 10 paalægges det baade Præster og Kirkeiere som Pligt at sørge for at faae denne Ret konstateret, idet det hedder, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet har at drage Omsorg for, at det skeer saaledes for Præsternes og Kirkeiernes

Bedkommende. Det vil altsaa vise sig, at naar § 1 siger, at enhver Tiendetager skal være berettiget til o. s. v., at saa vil dette: „enhver Tiendetager“ egentlig sige: „enhver Eier af Kongetiende“; det er kun dem, der faae Berettigelsen, medens der derimod paalægges de to øvrige Arter Tiende en Forpligtelse. Nu er det vel ikke vanskeligt at see, hvad Marsagen har været til denne Afstillelse imellem Eiere af Kongstiende paa den ene Side og Beneficiærer eller Kirketiendeieere paa den anden Side, idet man navnlig har betragtet Kongetienden som alene privat Eiendom, som man ikke kunde lægge, saadant Vaand paa, medens man derimod i Kirke- og Prestetiendens Natur fandt en Grund til at paalægge dem et saadant Vaand. Men paa den anden Side troer jeg dog rigtignok, at naar man vil undersøge det hele Lovudkast og navnlig lægge Mærke til de bethdelige Beføstninger, det paa sine Steder vil medføre for Bedkommende, og den Uleilighed, det vil skaffe dem, vil man finde det tvivlsomt, om virkelig det, der opnaaes ved Loven, som den nu seer ud, staaer i Forhold dertil, idet nemlig vel et af Dømmene, hvori Loven er givet, — saavidt jeg skjønner dog ikke det, der i Motiverne fremtræder som det største, — vil blive opnaaet; idet man faaer en vis Rebe paa alle Maritimusnummere og de forskjellige Udstykninger, medens derimod det andet Hovedmotiv for Loven i Grunden kun for Totrediedeelse vil opnaaes ved samme, det nemlig, at skaffe nøiagtig Oplysning om, hvad der af de forskellige Tiendearter hviler paa hver enkelt Eiendom i Landet; det bliver kun opfyldt med Hensyn til Præste-